

selle pärast tahhab tappelda, ütlen ma temmale otse kohhe, rahbulise mielega, et ma sedda Jummal ja inimeste ees õiguseks pean, sedda üllekokkut wähhagi tasjuda, mis ta teile on teinud. Mo mees on teile ennam lürja teinud, kui minna heaks wöön pöörda! —"

Anna ei wöinud hälleduse ja römit pärast sõnnagi lausuda; silma wessi olli temma lostus.

13.

Kasif langeb issa veel süggawamale; ta wöttis omma naese järrest, mis lätte sai, nüüs ärra ja jõi winas. Naejele olli mitmelt polest nönn antud, ennast temmost lahutada; agga temma ei wötnud sedda nönni, ta uist olli se peale kindel, et Jummal rasfemad riisti ta peale ei panne, kui ta landa jõnals.

Ühhel päwäl olli Kasif jälle körtsis ja passus omma suld lihsäormust körtsmilule wina wölla est. Seal körtsmil förimust lätte wöttis, sai Jummal Wain mood, temma förvva süddant ligutada. Se tunnistas enne wastu, et ta pörgulise lauwala wihhaga waesi tiisleri olli ärraeftanud. Körtsmilu wagga naene olli omma mehheli ta üllekokkut saggedaste töösiste sõnnadego mele tulsetanud, mis läbbi tundmisse sapde ta süddamesse tulli. Ta wöttis förmusse lätte, läts teise tuppa ja ütles rasle süddamega omma naejele: „Nä, Maria, sedda on mulle praegu tiisler annud, et selle ceest napju wöiks sada.”

Chmatusega ütles teine: „Oh raslet asja! woi ni jügawoist on se önnetu langenud! Mees, mees, tül sinnul on palju waostamist!”

Mees ütles agga: „Säh, ja wöid sedda förimust Kasifu enimandale taggasii anda.”

14.

Kui Kasif öhtul loju tulli, püdis ta enne paremat fät, kus förmus pudus, ennamiste lastus hoides varjata.

Teisel hommikul hultus ta kui munmas lama föil maja nurgad läbbi, tähheli pannes, las middagi ta fätte putuls, mis eest wina wöiks sada.

Anna piddi kottu wäija minneima, ja kui ta tunni aja pärast jäalle tulli, silmas ta lappi otja, kus ta Bibel nimidi leisis, — se olli ärra. — Anna, sõnnuto chmatusest, lõi käed lostu, föndis lohund süddamega toas eddas ja taggas, seist ta mööditse, kes Biibli olli ärravintud.

Kasif olli Biibliga förtsi läinud. Kui veremees teda näggi tullevad, pöras ta selga temma pole, ta ei tahinud ömetumat jodilut ennast nähha. Agga Kasif wöttis tühja flasi, lõi sellega wastu letti ja hübde: „Körtsmil, andle napju!”

„Teil polle jo rahha”, ütles teine, ilma et ümberpöras.

„Se on tuli tööst”, ütles Kasif, zogga mul on üts ramat müa, selle eest wöite mulle onimeti föige wähhemalt suitiae wina anda.”

Körtsmil chmatas, kui näggi, et se Biibliramat olli ja ütles: „Ei ma sedda teie läest ärra osta, sedda wige agga jälle loju taggas.”

„Oh, hea körtsmil”, ohlas waene wina sissane, „ärge mitte nönda xälige, ma polle tänu veel tiltagi jomud, ma'p wöi ilma winata olla. Olgu üts aiumlegi lööfi täis! Teie ollete mind alhwatanud joma, ja nüüd, kui ma ennam wina ei woi jäätta eggia temmata ellada, nüüd ei tabha teie mulle sedda mitte ennam anda; se polle mitte õige teitest.” — Reid sõnnu ööldes, joostis silma wessi jodiku silmisi kui allitatesti mahha.

Körtsmilu süddo olli wägga ligutud, ta wöttis Biibli fätte ja lõi sedda lahti. Ramatu laue peale ollid need sõnad kirjutud: „Kui sinnu sõnna ei oileks mo jahhutamine olud, siis ollesin ma ommas villetsuses ammingi hulga läinud.” — Ta mõtles: minna ollen nende huljaja! — Mittu sohta olli Anna plijatspulga triipsuga ärra märlind. Ra-